

KRIEVIJAS, KREMLA UN KREISO (KKK) IZVĒRSTAIS
”PSIHOLOĢISKAIS KARŠ” –
NO LATVIEŠU LEĢIONA LĪDZ NATO UN EIROPAS SAVIENĪBAI

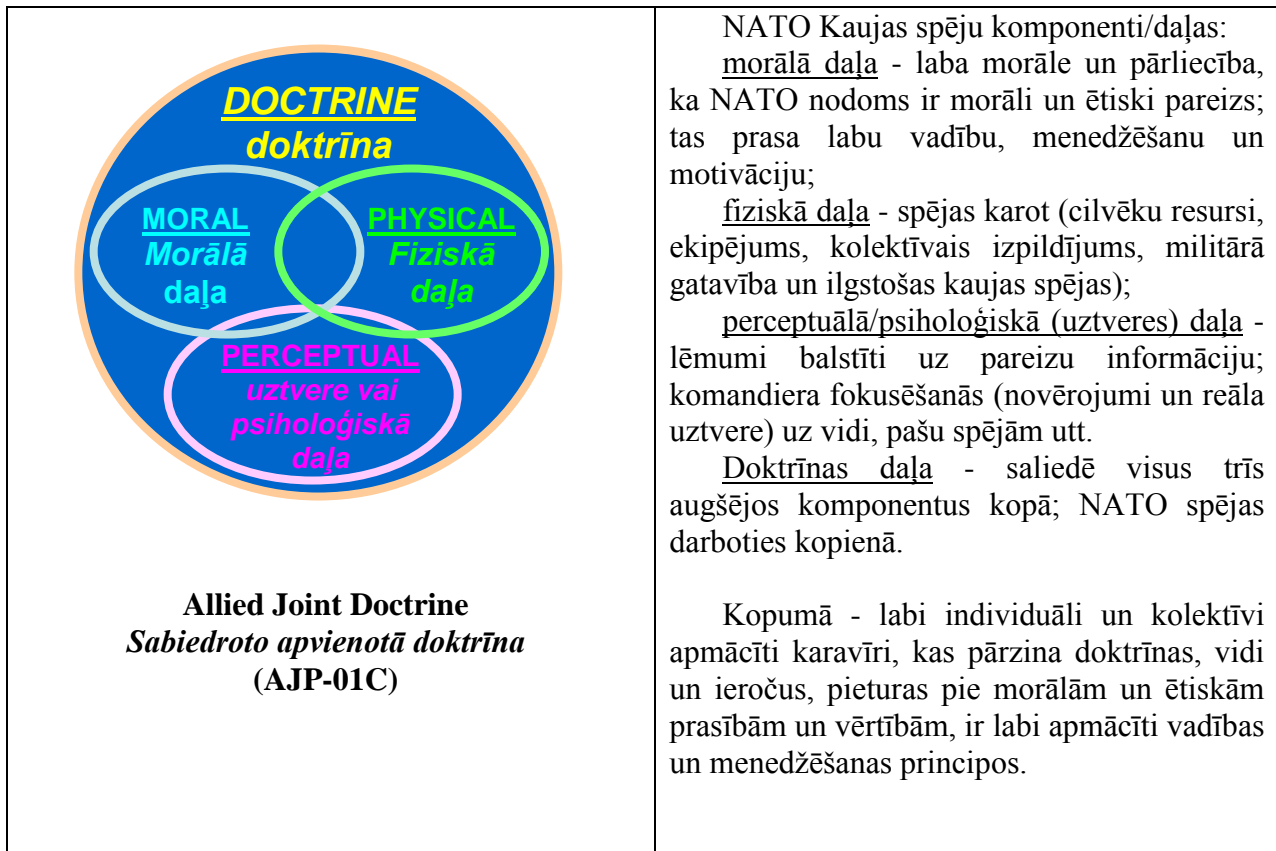
Atskatoties uz Latvijas un Eiropas neseno vēsturi, mūsu kopējā tautas atmiņā varam skaidri saskatīt to baismīgo 50 gadu laika posmu – Otro pasaules karu un pēckara okupāciju, kas noveda latviešu tautu tuvu pilnīgai iznīcībai. Tajā laika posmā tā nebija tikai fiziskā varmācība, kas nospieda latviešus un pazudināja vairāk kā 30% latviešu tautas, bet tik pat efektīvi tika izmantotas visas pieejamās amorālās un psiholoģiskās metodes, kas grāva latviešu kultūru, tradīcijas, valodu un pašapziņu, ka mēs esam latvieši; mums ir jāsaprot, ka Krievijas un Kremļa ilgtermiņa mērķis bija – pilnīga Baltijas valstu pārkrievošana un kā Krievijas guberņas iekļaušana Krievijas sastāvā. Tas arī KKK gandrīz izdevās, ja nebūtu sabrukusi Padomju Savienība (Abreni jau Krievija piesavinājās 1944. gadā). Daudzi no baltiešiem vēl šodien neizprot to, kā uz šo notikumu skatās Vladimirs Putins, kurš 2005. gada 25. aprīlī, savā ikgadējā Krievijas Federācijas asambleja uzrunā, teica: ”Prežde vsego šļedujet priznatj, čto krušeņije Sovetskogo Sojuza bilo krupņeišeī geopolitičeskoī katastrofoī veka.” (”Vispirms jāatzīst, ka Padomju Savienības sabrukums bija gadsimta lielākā ģeopolitiskā katastrofa.”). No šīs runas ir skaidri saprotamas, ka KKK nepriecājas par baltiešu un citu tautu brīvības atgūšanu, bet gan lej asaras par savas varas zaudēšanu un sava sapņa nepiepildīšanos – padarīt visu Baltijas jūras austrumu piekrasti par KKK pludmali, kur dominētu krievu valoda.

No nesenās vēstures mēs varam daudz ko mācīties, bet galvenā būtība šodien ir tā, ka redzam un izprotam metodiku, kādu pielieto totalitārās varas un ko joprojām KKK turpina izmantot arī šodien tieši pret mums. Tas nozīmē, ka mums ir jābūt modriem un spējīgiem pretoties naidniekam ar cita veida ieročiem šādā psiholoģiskā karā, kas joprojām turpinās kopš Otrā pasaules kara gadiem. Nevienam nevar būt šaubu, ka KKK turpina vērst psiholoģisko ieroču stobrus pret baltiešiem, poļiem, gruzīniem, čečeniem, ukraiņiem u.c., un, ka viņi joprojām nav atteikušies no savu sapņa – pakļaut Baltijas valstu teritorijas savu interešu sfērai (politiskai, ekonomiskai un kolonizācijas varai), ko tā ir piekopusi kopš Molotova-Ribentropa pakta parakstīšanas dienas 1939. gada 23. augustā; mums ir tikai jāpaskatās uz mūsu kādreizējiem tautas brāļiem prūšiem un viņu zemi Prūsiju – kas tur tagad valda un kur viņi ir palikuši? Un, kas notika Gruzijā!?!

Tagad paanalizēsim minētos psiholoģiskos ieročus – kas tie ir, kā tie strādā, kā tos pielieto un ko par tiem domā NATO alianse. Mums ir svarīgi saprast, ka Latvijai kā NATO dalībvalstij, ir arī pienākumi NATO aizsardzības jomā, ko mēs arī cenšamies pildīt. Alianses 5. paragrāfs nosaka, ka uzbrukums vienai valstij ir uzbrukums visām NATO alianse valstīm. Kaut arī tas pamatā attiecas uz fiziska uzbrukuma gadījumu, mums ir jāsaprot, ka kara darbības laukā tiek ietverti dažādi komponenti, kas ir tik pat svarīgi kā būtiskie kara lauka ieroči. Mums arī jāsaprot, kā ienaidnieks var uzbrukt un graut valsti, neizšaujot nevienu lielgabala lādiņu. Runa šeit ir par „uztveramo” vai ”psiholoģisko” kara darbības daļu, kas varbūt ir pat svarīgāka par aktuāliem fiziskiem

ieročiem un kas joprojām tiek turpināts no Aukstā kara laika līdz šai dienai. Šos ieročus joprojām, pat varbūt pastiprinātā veidā, izmanto KKK – ārpus Baltijas valstu robežām, kā arī, liekot darbā piekto kolonu no valstu iekšpusē.

NATO kaujas spējas specifiskie komponenti ir parādīti zemāk shēmā, kas definē NATO apvienoto doktrīnu. Šeit mēs redzam, ka psiholoģiskā daļa vai *uztvere* ir tik pat svarīga kā fiziskā daļa (ieroči, karavīri, utt.). Vladimirs Iljičs Ļeņins reiz teicis – ”Ja meli tiek atkārtoti pietiekoši daudz reižu, tad tie paliek par patiesību.”

NATO definē šo *psiholoģisko komponentu kā miera un kara laika darbību*, kas vērsta uz ienaidnieku un draudzīgām vai neitrālām audiencēm, lai ietekmētu viņu uzskatus un darbību, labvēlīgi palīdzot sasniegt savus politiskos un militāros mērķus. Amerikas Savienotās Valstis (ASV) to vēl sīkāk izskaidro – tā ir psiholoģiska veida operācija, lai bombardētu ārzemju audiencias, ārzemju valdības, grupas vai atsevišķus cilvēkus ar selektīvu informāciju, ietekmējot viņu emocijas, motīvus, sekmētu objektīvu domāšanu, tādējādi panākot savus mērķus. Kā mēs to redzēsīm, tas ir tieši tas, ko pašlaik un šodien dara KKK, lai piesaistītu saviem spēkiem savu mērķu realizēšanā Latvijā dzīvojošos cittautiešus, bet it sevišķi, krievu tautības iedzīvotājus.

Ādolfs Hitlers, rakstot savā grāmatā ”*Mein Kampf*” par Sabiedroto psiholoģisko propagandas ietekmi uz vācu karavīriem Pirmajā pasaules karā teica – ”Mūsu karavīri iemācījās domāt tā, kā to gribēja, lai viņi domā, mūsu ienaidnieks.” Tāpēc nav brīnums, ka Hitlers, tāpat kā Staļins, piegriezta tik lielu vērību ”*psiholoģiskam komponentam*” un

ieguldīja tik milzīgus resursus, pat gigantiskā apmērā, savas tautas un ienaidnieku maldināšanā, lai sasniegtu savus mērķus. Abu diktatoru politiskie un fiziskās varas sasniegumi lielā mērā balstījās uz psiholoģiskiem ietekmes pamatiem – meliem un nepārtrauktu tautas maldināšanu. Tā ir kara darbība, kurā ienaidnieks izplata dezinformāciju, sagroza patiesību, vai vispār nesniedz informāciju, kas varētu būt kaitīga pašam sev. Slavenais ķīniešu kara mākslas autors, Sun Tzu, pāris tūkstošus gadus atpakaļ teica – ”Nav vajadzīgs iznīcināt savu ienaidnieku. Pietiek tikai iznīcināt viņa gribu piedalīties kaujā”.

1940.-1941. gadā: Krievu politiskais virsnieks ”skolo” Latvijas jauniesauktos karavīrus.

Par ko tad šeit iet runa – par vārdu *kauja* vai *psiholoģisko kara* darbību? Miera laikā tas var būt politisks mērķis, kā to redzējām pēdējās Pašvaldību vēlēšanās, kad kreisie pauda – nav vērts piedalīties vēlēšanās, jo nekas jau nemainīsies, kaut gan paši gāja. Mērķis tika sasniegts: jo ap 50% no latviešiem nepiedalījās vēlēšanās un no tiem, kas piedalījās, 18-20% izniekoja savas balsis starp mazajām partijām, tas ir tām, kas nepārvarēja 5% barjeru. Kopumā, tas nozīmē, ka aptuveni 70% no vēlētājiem atdeva savas tiesības citiem, pamatā KKK līdzīgi domājošiem Latvijas iedzīvotājiem, par ko savulaik runāja arī Sun Tzu, Ļeņins un Hitlers.

Latviešu bērni Rīgā spiesti piedalīties propagandas gājienos (1940.-1941. g.)

Atskatīsimies uz Otrā pasaules karu un ko puda nacistiskā Vācija un totalitārā Padomju Savienība par Latviešu leģionu. Vācieši visumā nevarēja noformēt Latviešu leģionu, bet paveica to ar maldinājumiem, lai uz ārpusi radītu iespaidu, ka viņi (vācieši) pieturas pie internacionālajām konvencijām un ka leģionāri ir *brīvprātīgie*; bet iekšēji, pārkāpjot visas starptautiskās normas, un ar brutālu varu, lai nodibinātu Latviešu leģionu, bāzējoties uz tiešu Hitlera pavēli, notika iesaukšana (mobilizācija, jo reti kāds pieteicās brīvprātīgi). Pēc Otrā pasaules kara, KKK bija ļoti svarīgi nostādīt Latviešu leģionārus noziedznieku statusā, jo KKK apzinājās, ka lielākā tautas daļa neuzskatīja viņus par SS noziedzniekiem. Lai būtu SS, pirmkārt bija jābūt vācietim. Latvijā (arī Igaunijā un Lietuvā) tūlīt tika iedarbināta KKK lielā propagandas melu mašīna (tieši sekojot Ļeņina mācībai), un visi PSRS gūstā nonākušie latviešu karavīri, tai skaitā arī leģionāri, nokļuva PSRS vergu nometnēs vai arī tika apšauti. Rietumu sabiedrotie, toties pretēji KKK rīcībai, jau tūlīt pēc kara atzina, ka Latviešu leģions nav SS formējums, bet gan vienkāršs mobilizēts karavīru formējums.

Visi leģionāri no kara gūstekņu nometnēm tika atbrīvoti un varēja brīvībā turpināt savas Otrā pasaules kara laika izjauktās dzīves. Daudzi iestājās ASV un Anglijas sardžu rotās un pat apsargāja bijušos īstos SS kara noziedzniekus Vācijā.

Latviešu leģionāru "Viestura" rota parādē 1940-jos gados - ASV tumši zilās uniformās un ar Latvijas karogu. Šī latviešu rota apsargāja vācu SS un citus kara noziedzniekus Nirnbergas tribunāla laikā Vācijā.

Tas, saprotams, nepatika KKK. Rietumos dzīvojošie latviešu leģionāri (15. divīzija) nebija aizmirsuši savus ieslodzītos vai pēc padošanās apšautos kaujas biedrus (19. divīziju un citas vienības – kopā apmēram 50 000 krievu gūstā nonākušos latviešu karavīrus), kas dzīvoja un mira šausmīgos apstākļos PSRS soda nometnēs. Rietumu leģionāri bija labi organizējušies, kā *Daugavas vanagi*, visās pasaules malās un pauda to lielo netaisnību un pārestību, kādu pielietoja PSRS pret latviešiem dzimtenē; to pašu darīja arī citi baltieši, poļi, ukraiņi, utt.. Tāpēc, KKK "pieteica karu" Rietumu latviešiem un izmantoja tipiskus KKK *psiholoģiskā kara* paņēmienus, lai apsūdzētu, piemēram, latviešu 18. un 21. policijas bataljonu karavīrus, kas dzīvoja Latvijā, par pilnīgi fiktīvām un izgudrotām Otrā pasaules kara laika noziedzībām, lai tādējādi rādītu ar pirkstu arī uz rietumos dzīvojošiem latviešiem (leģionāriem). Tagad mēs skaidri zinām, ka PSRS notiesāja un nošāva pilnīgi nevainīgus cilvēkus, un tas viss bija izdarīts „*psiholoģiskā kara*” vārdā; tajā laikā tas bija ļoti viegli izdarāms ar čekas (NKVD / KGB) un viņu kontrolēto masu mēdiju un viltotu dokumentu palīdzību; piemēram, KKK ar fiktīviem faktiem 1962. un 1963. gados izdeva grāmatu "*Kas ir Daugavas vanagi*" un ko KGB (čeka) tulkoja vairākās valodās un izplatīja daudzās valstīs (ASV, Anglijā, Vācijā, u.c.). Tas, ka KKK joprojām efektīvi izmanto šīs metodes, ir redzams Latvijas svētku un piemiņas dienās, piemēram, 16. marta un 23. augusta pasākumos. Tiek jau iesaistīta vietējā *piektā kolona*, kā to redzam šādos pasākumos un arī KKK realizētās atceres dienās, piemēram, Uzvaras laukumā.

Tagad paskatīsimies, kā šādu psiholoģisko karu KKK iesāk vai turpina, piemēram, saistībā ar 23. augustu, dienu, kas tagad tiek atzīmēta visā Eiropas Savienībā kā "*Eiropiešu piemiņas diena staļinisma un nacisma upuriem*". Šis Eiropas Parlamenta pieņemtais lēmums nebija pieņemams KKK, jo tas nozīmē, ka ES uzskata bijušo PSRS, kā arī Krieviju (kas ir PSRS mantiniece), par terora izplatīšanas valsti PSRS darbības laikā (atbildīga par miljoniem noslepkavotu cilvēku); tātad, KKK nolēma spert zināmus

psiholoģiska kara darbības soļus, mēģinot atspēkot ES rīcību un cenšoties cik necik saglabāt savus 50 gadu garumā visā pasaulē piekoptos dezinformācijas ieguldījumus. ”*Psiholoģiskā kara darbība*” parasti iesākas ar kādu paziņojumu; saprotams, visam jābūt ļoti labi saskaņotam visaugstākajos KKK līmeņos. Tā, piemēram, šī gada 19. augustā, lai atzīmētu Molotova- Ribentropa 70. gadadienu, Krievijas Ārzemju izlūkdiens (Služba Vnešnei Razvedki – SVR) paziņoja, ka viņi ir izdevuši grāmatu, lai pierādītu, ka Molotova-Ribentropa pakts, kopā ar slepenajiem protokoliem, ir bijis ”taisnīgs un morāls” līgums, kas ir palīdzējis uzvarēt nacistus; saprotams, par saviem terora aktiem, piemēram, poļu virsnieku apšaušanu un Baltijas valstu iedzīvotāju deportācijām viņi neko nestāsta. Nākošais solis bija RIA Novosti preses aģentūras prese konference, kurā tika paskaidrots, ka grāmatu sagatavojis SVR atvaļinātais ģenerālmajors Levs Sotkovs. [Piezīme: PSRS laikos, SVR bija KGB (Valsts drošības komitejas) Pirmā nodaļa]. Šī grāmata, kā *psiholoģiskā kara lielgabals* tiek specifiski tēmēts pret visām trijām Baltijas valstīm – Igauniju, Latviju un Lietuvu. SVR preses vadītājs Sergejs Ivanovs paziņoja presei, kā šai grāmatai, ”Baltija ģeopolitika 1935-1945”, ir jābūt katrā skolā, lai skolotāji varētu mācīt „patieso vēsturi”.

Kādu munīciju nu tad KKK tagad izmanto *psiholoģiskā kara lielgabalos* pret Baltijas valstīm? Saprotams, un kā parasti – melus, melus un atkal melus, realizējot Ļeņina savulaik pasludināto tēzi – pietiekoši daudzas reizes atkārtoti meli pārvēršas par patiesību. Tā, piemēram, Pāvels Felgenhauers (Pavel Felgenhauer), klātesot augstāk minētajā notikumā, raksta (š.g. 20. augusta *Jamestown Foundation Eurasia Daily Monitor*), ka Sotkovs savā runā paziņoja presei, ka ”...vēsture tiek masīvi falsificēta Polijā, Lietuvā, Latvijā un Igaunijā”. Jau š. g. maijā (EDM, 2009. gada 21. maijā) Krievijas prezidents Dmitrijs Medvedevs parakstīja dokumentu, lai nodibinātu „vēstures patiesības komisiju”, kas apkarotu ”vēstures viltotājus”, kas uzbrūk Krievijai un tās pagātnes mantojumam. Sotkova viedoklis (noteikti saskaņots ar KKK): ja Rietumi būtu pieņēmuši krievu prasību (1939. gadā), tad Baltijas valstis, Somija un Moldova būtu nonākušas viņu rokās jau agrāk, un – PSRS karavīri būtu iegājuši tur jau daudz agrāk, un karš nebūtu varējis izcelties; bet, viņš turpina, pretēji Rietumiem, Hitlers deva Staļinam, ko Krievija gribēja. Sotkovs arī apgalvo – ”Tie ir meli; Krievija nekad neokupēja Baltijas valstis”. Interesanti izsakās grāmatas izdevējs Oļegs Vavilovs; viņš saka – ”Vēsture ir interpretācijas māksla”.

Šodien KKK ne tikai atbalsta Molotova-Ribentropa paktu (PSRS laikā tika apgalvots, ka tāds pakts nemaz neeksistē), bet š. g. vizītes laikā Vācijā (RIA Novosti; 2008. g. 5. jūnijā) Medvedevs paziņoja, ka ir vajadzīga visas Eiropas konference, lai nodibinātu jaunu kolektīvu drošības sistēmu, jo pašreizējā sistēma nav pieņemama. Tomēr, pēc Krievijas iebrukuma Gruzijā, Medvedevs 2008. gada augustā paziņoja, ka „Krievijai ir privilēģētas intereses Gruzijā” (tātad interešu sfēra, tāpat, kā tas bija ar Baltijas valstīm Molotova-Ribentropa pakta rezultātā) un, ka tas karš ar Gruziju, ir apstiprinājis vajadzību noformēt jaunu kolektīvu drošības sistēmu Eiropā, jo NATO un ES (OSCE) nav bijusi spējīga novērst Krievijas-Gruzijas konfliktu.

Kā pretoties KKK un ienaidnieka *psiholoģiskā kara* gājienam? NATO nostāja ir vienkārša - **vislabākais ierocis pret psiholoģisko uzbrukumu ir patiesība**. NATO

psiholoģiskā kara eksperti Afganistānā saka – ”Atslēga ir vienmēr teikt patiesību, un nekad solīt to, ko nevari piepildīt. Kad mums ir uzticība, tad mums ir efektīvs ziņas veids, kas piesaistīs mūsu pusei propagandistus un citu stāstu stāstītājus”. Citas Rietumu psiholoģiskās kara darbības ekspertu grupas viedoklis ir – ”Visumā, visās militārās psiholoģiskās operācijās, tā nav spēļu spēlēšana. **Patiesība ir vissvarīgākā lieta, lai sasniegtu mērķi**”.

Tāpēc Latvijai un latviešu tautai, kā arī visām Baltijas valstīm, arī ir jāizvelk *psiholoģiskā kara patiesības lielgabali* un jātēmē pret naidnieku ar *patiesības lielgabalu lādiņiem* (faktiem un informāciju); tas ir mūsu pienākums – to darīt, kā NATO dalībvalstij.